

Edit-ještě před vydáním – správný název by měl spíš znít “Jako by jí to bývalo bylo bavilo” protože..... už jsme od včera zase někde jinde. Ale - jo..... nejspíš jí to v tu dobu i bavilo. Tak, ale užijte si to vyprávění z výletu před 14 dny:

Asi jí bavčí poslouchat, protože je pořád nejhodnější. A já si asi hlavu vykroutím. Tak jako pondělí patří socializačkám a civilizaci, tak úterky díky vjédřům, který jsou čím dál tím výživnější patří teď mikrovýletu do lesů.

Je to osvědčená trasa, navíc s tou večerí, že jo, tak co to měnit :D. Je to přiměřeně dlouhý na to, že je to v týdnu, jdete stínem lesa a pak podél vodičky. Ideální kombinace na tyhle horký dny. Jen je nutno přetřpět tu jízdu autem. Tali mě teď potěšila. Je zvyklá, že chodí s Brtníkem napřed, páč já zpravidla odcházím poslední – znáte to, ještě pro tohle se musíte vrátit, a kapesník ještě.... A je to vždycky Rumíček, kdo tam se mnou čeká. Teď překvápko – cukla se Brtníkovi, prej si může jít sám a ona počká na mě. Tak asi aby nešel chudák sám a nebál se □ , šel ho tentokrát Rumíček doprovázet. A Taliprtka čekala u dveří, až se vykýbluju. Jsem čučela teda, hmm. Usmála jsem se na ní:

“Ty tu na mě čekáš, TaliprdeEE? Jo?? “

“Noo, čekáám, máš radoost?”

“To víš že mám a jakou! Ty si hodná holčička, Talíši. Tak pod' pudem, jo?”

Šla spadnout se schodů a usadila se dole. Spořádaně vyšla ven a běžela tam k tomu svému místu. Brtník na ní zahučel, že jako zpátky, ale ujistila jsem ho, že se tam jde tentokrát jen vyčůrat, podepsat si to a ne páchat zlotřilosti. Což taky udělala a pak hned uuutykalááá za náma. Ejch, krása fšech krás. Nasádlili jsme se do auta a já už se nemohla dočkat, až se z něj zase vysádlíme, páč klimačka neklimačka vedro v tom rozpáleném autě stejně je. Okamžitě jsme pak zapadli do lesa a..... netrvalo dlouho a já jsem si uvědomila, jak jiný to teď je. A jaaaaak příjemný to je. A začala jsem se usmívat. Jako ten blbeček. Tali se šmrdolila někde za náma a..... no.....tak se šmrdolila. No. A co?

Nic, právě že vůůůbec nic □ . Nemuseli jsme být ve střehu, že vezme někam čáru a mohli jsme ji nechat být. Nechat být psem, svobodným psem!!!! To je pro mě taková krása, taková

důležitost, že to asi neumím popsat pořádně. Prostě způsobuje mi to klid na duši a roztahuje koutky přes celou hubu. A nejen mě, pochopitelně, protože to se zcela logicky promítne i do těch psů. Když jste spokojení vy, jsou spokojení i vaši psi. Když jsou na vás navázaní. A Tali teď momentálně navázaná teda je. A já se raduju jako malý dítě. I Rumíček se raduje.

Vyšli jsme na jednu z hlavních cest a Tali nadšeně zaplula na takovej malej palouček, kterej je podél. Důležitě si tam chodila a zkoumala. Porost bylin byl tak vysoko, že i náš mastodontek v něm nebyl vidět. Šli jsme napřed a nechali ji být, ať si to užije. Chvíli jsme pak ještě čekali opodál, nebylo kam spěchat. Já mezitím "ztratila" Rumíčkoví šňůrku, páč hopíkal kolem a dožadoval se nějaký ty akce, aby nuda nebyla. Balonky zůstaly doma - záměrně, protože v tomhle vjédru by je honil jen magor. On teda magor je, ale my ne, nechceme, aby to s ním pak švihlo ☐ . Takže prostě letěla šňůka do listí a "Hledej Šmudlo!" ☐ . A Šmudla nadšeně našel a nesl. Zavolala jsem směrem do vysokýho bejlí "Talinkooo, poood už, demee!" a byla jsem ráda, že se mi podařilo "předběhnout" v tom zavolání Brtnika.

Proč? No protože on volá převážně velitelsky a já chci, aby uměla reagovat především na normální volání, velitelský si schovávám pro chvíle nouze. A znáte to, když jsou spolu dva lidi dlouho, uvažujou dost podobně, takže občas se stane, že mě "předběhne" o půl vteřiny. Spolehlivá, nebo takhle - co nejvíc spolehlivá - reakce na normální zavolání je pro mě další priorita, kterou bych ráda do jejího života vnesla. Krom toho, že mně samotný není příjemný nejen hulákání a zupáctví, když vím, že se psem se dá domluvit, tak vím, že i pro toho psa samotného to je prostě logicky příjemnější. A že buzerací a velitelským se vztah buduje - pokud se buduje - mnohem hůř. Ne, že bych neuměla zařvat, až se sypou šišky, to umím. Ale prostě normální komunikace je zkrátka fajn pro všechny zúčastněný. Když víte, že se na psa můžete jen tak přes rameno otočit a běžným hlasem mu dát info, že se pokračuje v chůzi, že má přijít, že se má zastavit atd.

A tak mám pokaždý radost, když to takhle klope. A i teď jsem měla radost. Páč uprostřed paloučku se to zamlelo, jak v Rákosníčkově rybníčku, pak to událo "Džamp!" a ze zeleně se vypružila hrouda flekůch a s vysmátým gezichtem se to řítilo k nám. Zavolala jsem "Chyteej" a hodila jí do vzduchu kus párku z ledvinky. "Jooo výborný", radovala se. Stejně jako Rumíček, kterej si ten kus párku ze vzduchu ulovil pár sekund před tím za tu přinesenou šňůrku. A oba se pak šmrdolili kolem nás. Nenápadně jsem pak šňůrku upustila a po nějaký době se zeptala, kdo mi jí najde, no?? Oba se dali do hledání a já v dálce uviděla příjíždějící

auto. A zkusila, zda Tali dokáže, stejně jako Rumíček zareagovat dobře na pouhopouhý sdělení, že jede auto a mají jít na stranu. Tak jako to klaplo před časem dokonale v těch Krkonoších, tak to klaplo i tentokrát. Oba se dostavili a posedali u mě. Fajn, prima, paráda. Když auto přejelo, zopákla jsem jim, že hledáme šňůrku a oba se začli motat prostorem. Rumíček našel první a uuuutikaaal honem za mnou. Jenže □ . Tali je čůza vyčůraná, šňůrku mu ukradla a hrnula se obratem ke mně □ □ . Pochvalu i páreček dostali ovšem pochopitelně oba.

Další pochvala následovala o pár kroků dál, když Tali zaběhla na svou oblíbenou paseku u cesty, kde vždycky je spousta studování. A taky pařezů a kamenů vhodných pro vyhřívání nějakýho toho hada. Takže v tuhle dobu, holt smůla. A protože stačilo jen pouhý upozornění, že "Tali, dneska ne-e!" , byla z toho pochvala s odměnou. O kus dál byly na cestě po předchozím dešti louže a já čekala, jestli se tam Rumouš zase vyvalí jako minule, kdy nás tím překvapil. Dneska asi nebyla správná konstelace, takže je přeběhl bez povšimnutí. Nikoliv ovšem - opět překvapivě □ - Tali. Tali modelína, která louže obchází, nerada vstupuje na mokrej trávník, nedej bože, aby tam měla třeba sednout. Co ovšem platí ve městě, neplatí v přírodě. Prošla tu louži celou a ešče se z ní nalemtala. Prase jedno. Nerada vidím, když psi pijou z louží. Snažím se je vést k tomu, že z louží ne-e. Kvůli leptospiróze, ne že bych byla nějak úzkostlivá na hygienu.

Sešli jsme dolů k Netopejrovi a stavili se tam na něco k pití. Pro čoklidy jsou tam v současný době asi tak tři, čtyři lavóry neustále plný vody, pro počestný pocestný kupříkladu Vinea. Ředěná vodou není tak sladká a o to víc osvěžující. A taky tatranky tam mají, což každý ohař tůrista v naší rodině vždycky uvítá. Zreastaurovaný - ne z dýlky trasy, ale z vjédra - jsme se zvedli a pokračovali dál. Vzhledem ke stávkujícím zádům jsem dneska na ten kousek silnice přenechala Tali Brtníkovi, páč co kdyby něco při tý chůzi u nohy bez vodítka vymyslela za bejkárnu a šli jsme si s Rumíčkem. Jak kdybych to tušila, tak ji Brtník z povelu uvolnil hnedle na začátku toho plácku, kde se krajnice rozšíří a pokračuje dál cestou. A se stoprocentní jistotou jsem věděla, co ta můra udělá. Nechápu, že s tím nepočítá, sakra. Moc jí přesně v tomhle místě láká prozkoumat prostor na druhý straně silnice. Už se tam jednou chtěla vydat a tyhle věci ona nezapomíná. Já si ji vždycky u tý nohy vedu o kus dál, kdy pak plynule už jde spořádaně po cestě. Ne tak on. Pochopitelně, že do tý silnice nakročila. Hooukla jsem, jak lodní siréna. Na oba. Tali na rozdíl od Brtníka bez keců zaplula zpátky. Neřešila jsem Brtníkův komentář a zamlela si něco po fousy, co nemám. Tali mi pak udělala radost tím, že

se xkrát na cestě sama otočila a bez mojí iniciativy přišla za mnou.

Když jsme došli do míst, kde se cesta potkává s Loděnicí, poslali jsme ohařiska hooohem dolů. Jak malý smradi tam lítali v tý vodě. Rumiček ovšem před tím ještě ulehnul, tak jak má v oblíbě. Ponořil se po krk a spokojeně koukal z vody k nám nahoru. Jsem mu dost záviděla. Nebýt těch zad, spustila bych se dolů s nima, ale..... to jaksi momentálně nepřichází v úvahu. A tak jsme je tam chvíli bombardovali šiškami a oni si lítali vodou sem a tam. Tali pak ještě kus šla říčním korytem - či spíše korýtkem, Loděnice je tady spíš velký potok, než říčka. Když jsme došli k místu, kde minule byl ten kachní pár - šla hned načihovat, ešivá tam dneska nebudou taky. K jejímu zklamání nebyli. A tak s tanečním krokem pokračovala dál. Rumiček si žádal akci, neb si asi připadal nevyužitej a tak jsem ho poslala párkrát strání nahoru a dolů a pak mu čtala šišky.

U koňských ohrad jsme narazili na bubáka. Velebubáka ☐ Brtník si toho nevšimnul, ač měl Tali preventivně u sebe, ale jak ta ztuhla a našponovala se, když viděla majitele koníků, který před sebou tlačil velký kolečko naložený krásným senem! ☐ Smála jsem se jí a upozornila jí, že pána s kolečkem se rozhodně bát nemusí. Nechtěla jsem, aby začala hdrovat. Uklidnilo jí to a řapala spokojeně dál. Všichni hezky pospolu jsme vyšli ten poslední úsek do kopce a ač se Brtníkovi nechtělo a tvrdil, že na ně kašle, tak se nakonec nechal přemluvit k honičce kolem stolu. Čokle pochopitelně nadšený, Tali řvala jak prokopnutá a opět se mu zahlodla do zadnice. ☐ Při dalším kolečku ho vzala na předloktí, jak profi obranářka. Jo, jo, obrany by jí šly, to je pravda.

No a to už nás vítala naše milá hospůdka a šlo se na večeři. Když jsme dojeli dom, oba hezky spořádaně počkali v kufru, než se došly vyhodit nějaký věci do popelnice a pak na povel vyskočili ven. Zase jsem si uvědomovala, jak jiný to je. A jak pěkný to je. Oba si prostě pošmejdili kolem auta, pak spořádaně na pokyn přešli chodník a společně jsme všichni došli domů. Jak normální to odpoledne. A jak nenormální pro Tali ☐